

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717216051
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7717216051.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej L. Š., G.. XX.X.XXXX, E. K. C. XX, o zaplatenie 2.029,91 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 7Csp/309/2017-141 zo dňa 22.7.2020

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutej zamietavej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 844,18 eur s úrokmi vo výške 17,90% ročne od 16.11.2017 do zaplatenia, najdlhšie do 17.6.2024, sumu 96,27 eur s 5% úrokmi z omeškania od 20.10.2017 do zaplatenia, úroky z omeškania 1,30 eur, úroky vo výške 17,90% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 2.049,49 eur od 20.10.2017 do 15.11.2017, úroky vo výške 17,90% ročne z istiny 1.185,73 eur od 16.11.2017 do zaplatenia, najdlhšie do 17.6.2024, úroky z omeškania vo výške 5% ročne z istiny 2.049,49 eur od 20.10.2017 do 15.11.2017 a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 844,18 eur od 16.11.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

P r i z n á v a žalobcovi proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

II. Žalobcovi súd p r i z n á v a nárok na náhradu odvolacích trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

III. Žalobcovi súd p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej v rozsahu 11,48 % s tým, že o výške náhrady trov prvoinštančného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 2 029,91 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovanou dňa 19.6.2015.

3. Vo veci súd prvej inštancie rozhodol už rozsudkom č.k. 7Csp/309/2017-83 zo dňa 13.2.2019, ktorým žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1 185,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 185,73 eur od 20.10.2017 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 11,48%. Na základe odvolania podaného žalovaným, Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co/235/2019-124 zo dňa 18.2.2020 zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu II. a III. výroku a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné posúdenie a

rozhodnutie a uložil mu povinnosť dôsledne rešpektovať postup pri odôvodnení rozhodnutia v intenciách § 220 ods. 2 CSP, povinnosť vysporiadať sa s každou jednou skutočnosťou tvrdenou žalobkyňou, povinnosť vychádzať z právnych záverov uvedených v rozhodnutiach na ktoré sa v odvolaní poukazuje, pričom rozhodnutie riadne odôvodní nie iba všeobecným konštatovaním, tak aby bolo preskúmateľné a v prípade ak vypočíta RPMN odchyľne od výpočtu žalobcu, uvedie všetky hodnoty resp. údaje stanovené v prílohe 2 zákona č. 129/2010 Z.z., aby bolo možné preskúmať správnosť jeho záverov.

4. Na základe uvedeného po vrátení veci na nové rozhodnutie sa súd prvej inštancie opätovne oboznámil so žalobou, vyjadreniami strán, jednotlivými listinnými dôkazmi a vzal za preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá dňa 19. 6. 2015 zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 2 300,- eur s počtom anuitných splátok 108, s termínom splatnosti prvej anuitnej splátky 17. 7. 2015, s poplatkom za poskytnutie úveru 69,- EUR, so splatnosťou úveru 17. 6. 2024, s výškou RPMN 20,85 %, s priemernou RPMN 16,33 %, s odplatom 21,45 %. Mal za preukázané, že uzatvorená úverová zmluva, ako právny vzťah medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zároveň spadá aj pod charakteristiku spotrebiteľského úveru upraveného zákonom číslo 129/2010 Z. z., a preto na právny vzťah medzi účastníkmi aplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z., účinný ku dňu uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy.

5. S poukazaním na § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. dôvodil, že údaj o RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, nakoľko zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru, preto zákonodarca stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa citovanej právnej úpravy musia v zmluve uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere spomínaný údaj chýba napriek tomu, že je v nej uvedená hodnota RPMN, čo však podľa názoru súdu prvej inštancie v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje, a preto v zmluve chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Poukázal zároveň na právny názor vyslovený aj v rozsudku KS v Prešove, sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 3. 11. 2016 a sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 6. 4. 2017. V dôsledku absencie vyššie uvedenej obligatórnej náležitosti zmluvy považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalovanej voči žalobcovi vznikla povinnosť vrátiť len to, čo jej bolo skutočne poskytnuté, t. j. sumu 1 185,73 eur (rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru 2 300,- eur a uhradenou čiastkou zo strany žalovanej 1 114,27 eur), na ktorú súd už zaviazal žalovanú rozsudkom sp. zn. 7Csp 309/2017 zo dňa 13. 2. 2019, preto nárok žalobcu v prevyšujúcej časti v zmysle výroku I. zamietol ako nedôvodný.

6. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods 2 CSP úspešnému žalobcovi voči žalovanej v plnom rozsahu.

7. O trovách konania na súde prvej inštancie rozhodol taktiež podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 2 CSP a pomerne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 11,48% (úspech 55,74% - neúspech 44,26%).

8. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (I. výrok) a výrok o náhrade trov prvoinštančného konania napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP . Za nesprávny považuje záver súdu, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, nakoľko podľa žalobcu zmluva obsahuje údaje o výške úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru a dátum uzavretia zmluvy. Poukázal na to, že v zmysle prílohy č 2 zákona č. 129/2010 Z.z. , základná rovnica, ktorá vyjadruje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok alebo platieb poplatkov na strane druhej a hodnoty uvedené v príslušnom vzorci boli uvedené aj v samotnej zmluve o úvere. Zdôraznil, že zákon v čase uzavretia zmluvy, ako ani v súčasnosti, nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN, Podľa žalobcu zákon vyžaduje, aby potrebné údaje boli v zmluve uvedené a to žalobca splnil. Podotkol, že zmyslom zákona nie je bezúčelný formalizmus alebo vynucovanie náležitostí zmluvy bez akéhokoľvek konkrétneho účelu, ale účelom je dosiahnutie zrozumiteľnosti zmluvy, aby bol spotrebiteľ schopný posúdiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný má za to, že všetky potrebné náležitosti boli v zmluve uvedené. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov č.k. 14Co/26/2017 zo dňa 27.3.2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 6Co/237/2017-124 zo dňa 26.9.2018. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, vyhovieť žalobe v plnom rozsahu, žalovanú zaviazat' na zaplatenie dlhu v lehote 3 dní od

právoplatnosti rozsudku a zároveň mu priznať náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil v napadnutom rozsahu napadnutý rozsudok tak, že návrhu žalobcu vyhovie a žalovaného zaviazne uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu prizná aj nárok na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP v rozsahu danom v zmysle ust. § 379 a § 380 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 písm. f/ a h/ CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné v celom rozsahu a rozsudok je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času na úradnej tabuli a webovej stránke súdu pri zachovaní lehoty podľa § 219 ods. 3 CSP.

12. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 až § 194 CSP.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci) odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení, aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval, avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

15. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti v medziach žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a z hľadiska odvolacích námietok obsiahnutých v odvolaní dospel k záveru, že odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení sporu v prejednávanej veci je preukázaný a odvolateľom dôvodne uplatnený.

16. Odvolateľ svojimi odvolacími námietkami v intenciách odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť záveru súdu prvej inštancie o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu, že zmluva o úvere napriek skutočnosti, že obsahuje údaj o RPMN, neobsahuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere t.j. k 19.6.2015, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva obligatórna povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), pričom sa v zmluve majú uviesť všetky predpoklady, ktoré pre výpočet RPMN boli použité.

19. Predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 19.6.2015 (čl. 5 spisu) v časti 1. Základné podmienky bod 1.2. obsahuje údaje o výške úveru (2300,00 eur), type a výške úrokovej sadzby (fixná do splatnosti, 17,9%), poplatok za poskytnutie úveru (69,00 eur), výške anuitnej splátky (43,36 eur), termíne splatnosti 1. anuitnej splátky (17.7.2015), počte anuitných splátok (108), výšku jednotlivých poplatkov a výšku RPMN 20,85% s tým, že pri údají o výške RPMN je uvedené, že táto bola vypočítaná za predpokladu, že úver bol vyčerpaný jednorazovo v plnej výške, poplatky a úroková sadzba ostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené a vychádzajú z parametrov - výška anuitnej splátky, počet splátok, výška poplatku za poskytnutie úveru.

20. Zákon teda nepožadoval uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN, či základnú rovnicu pre výpočet s doplnenými údajmi a ani relevantné údaje pre výpočet nemuseli byť súhrne uvedené v jednom odseku zmluvy. Z uvedeného má odvolací súd za preukázané, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli uvedené všetky predpoklady, ktoré pre výpočet RPMN boli použité a ktoré vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a to aj s ohľadom na predpoklady potrebné pre výpočet RPMN v zmysle prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

21. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd považuje právny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. za nesprávny, a preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok v odvolaní napadnutom zamietajúcim výrok zmenil. Odvolací súd pri vyčíslení priznaného nároku vzal do úvahy aj skorší rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 13.2.2019, ktorým právoplatne uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 185,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 185,73 eur od 20.10.2017 do zaplatenia, a teda pri uplatnenom nároku žalobcu vo výške 2 029,91 eur a zaviazaním žalovanej skorším rozsudkom na zaplatenie sumy 1 185,73 eur, predmetom konania ostala istina vo výške 844,18 eur (2 029,91 eur - 1 185,73 eur s príslušenstvom).

22. Žalovaná počas celého priebehu konania bola pasívna, vecne a argumentačne nepochybila príslušenstvo istiny uplatnené žalobcom vo forme úrokov či úrokov z omeškania. K uplatneným zmluvným úrokom vo výške 17,90% p.a. odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.06.2020, v ktorom dovolací súd konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviaže platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených

úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. V súlade s vyššie uvedenými závermi modifikoval dovolací súd priznané zmluvné úroky, berúc do úvahy pôvodne dohodnutú splatnosť úveru - 17.6.2024.

23. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, dovolací súd rozhodol o nároku sporových strán na náhradu trov celého konania podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v spore úspešný a preto mu dovolací súd priznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie i trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu. O výške prisúdenej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak dovolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).